

Arrest

nr. 171 752 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X
                      In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
                      kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat J. BAUTERS loco advocaat J. OPSOMMER en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.01.2013 werd ingediend en op 28.05.2013 werd aangevuld door:

T(...), A(...) geboren te (...) op (...)

A(...), S(...) geboren te (...) op (...)

wettelijke vertegenwoordigers van:

T(...), A(...), geboren op (...)

T(...), H(...), geboren op (...)

allen van nationaliteit: Armenië adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden een eerste asielaanvraag in op 24.12.2010. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 28.12.2011. Betrokkenen dienden op 26.01.2012 een tweede asielaanvraag in, die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten werd met een bijlage 13quater op datum van 03.02.2012. Betrokkene verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 03.02.2012 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan een jaar voor de eerste asielpprocedure en enkele dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Derhalve is er geen sprake van een inbreuk op artikel 28 (recht op onderwijs) van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). De advocaat beroept zich tevens op de rechten van het kind, zoals ondermeer opgenomen in artikel 9§3 en artikel 27 van het IVRK, artikel 3 en 8 van het EVRM en artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Wat betreft art. 9§3 van het IVRK, dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet relevant is, aangezien de kinderen niet gescheiden worden van de ouders of van een van de ouders. Met betrekking tot artikel 27 van het IVRK, dient gesteld dat het bij een loutere verwijzing naar dit artikel blijft, zonder enig bewijs dat de levensstandaard van de kinderen niet toereikend zou zijn in hun land van herkomst. Artikel 8 van het EVRM wordt hier niet geschonden, aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin en de kinderen niet gescheiden worden van de ouders. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook aangaande artikel 22bis van de Belgische grondwet blijft het bij een loutere verwijzing. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat de rechten opgenomen in art. 22bis niet zouden gewaarborgd zijn in het land van herkomst.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij zich integreren; dat de heer T. bakker is van opleiding en hier als bakker zou tewerkgesteld kunnen worden wat een knelpuntberoep is (zie: arbeidsovereenkomst d.d; 07.11.2012, vacatureberichten, lijst knelpuntberoepen, lijst van studies die voorbereiden op een beroep waarvoor een tekort aan arbeidskrachten bestaat); dat zij Nederlands leren (zie: attest beëindiging van een beroepsopleiding Nederlands, competentiekaart sector 2, certificaat, getuigschrift van een beroepsopleiding); dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben (zie: attest van inburgering); dat zij reeds gewerkt hebben (zie: tewerkstellingsattest); dat de kinderen lid zijn van een sportvereniging; dat zij talrijke positieve verklaringen en steunbrieven voorleggen; dat zij actief deelnemen aan het schoolgebeuren en zich regelmatig als vrijwilliger aanbieden - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd. “

1.2. Op dezelfde datum neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

In hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van H(...) J(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

*A(...), S(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Armenië
+ haar minderjarige kinderen:*

T(...), A(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Armenië

T(...), H(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

■ *Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:*

• *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 04.09.2012, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 04.09.2012, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van het bevel van 04.09.2012 nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft daarentegen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 op 17.01.2013.”

In hoofde van verzoeker:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van H(...) J(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

T(...), A(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist

zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ *1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

■ *Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:*

• *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 04.09.2012, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 04.09.2012, haar betekend op 24.10.2012, en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van het bevel van 04.09.2012 nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft daarentegen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 op 17.01.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Zij citeren eerst artikel 9bis van de genoemde wet van 15 december 1980 en stellen vervolgens:

"In casu meent verwerende partij dat geen enkele van de door verzoekers aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid vormt zoals vereist in art. 9bis Vw.. Om die reden werd de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard. Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij in strijd met art.9bis Vw. besloten heeft tot de onontvankelijkheid van hun regularisatieaanvraag. Immers betreft de schoolopleiding die beide kinderen van verzoekers genieten wel degelijk een buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun herkomstland om daar een machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Verzoekers hadden in hun verzoek tot regularisatie uitdrukkelijk gewezen op deze bijzondere omstandigheid die het hen onmogelijk maakte om de aanvraag in te dienen in hun eigen land van herkomst:

"Gelet op de schoolopleiding die de kinderen van het gezin momenteel in België genieten en het lopende schooljaar dat halfweg is, kan van verzoeker en zijn gezin niet gevraagd worden dat zij een aanvraag zouden indienen in hun thuisland.

Het zou een onevenredige eis zij te verlangen dat verzoeker en zijn gezin de schoolopleidingen onderbreken.

Dit zou ten andere regelrecht ingaan tegen de rechten van het kind, zoals onder meer opgenomen in de artikelen 9 § 3, 27 en 28 Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind (hierna

I.V.R.K.), artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (hierna E. V.R.M.) en artikel 22 bis Grondwet.

Verzoeker kan hierdoor deze aanvraag indienen tijdens zijn verblijf in België."

Het is reeds jaren gevestigde rechtspraak dat de onderbreking van een schoolopleiding van minderjarige kinderen als een buitengewone omstandigheid moet worden gezien:

"Buitengewone omstandigheden, in de zin van art. 9, derde lid (thans art. 9bis, § 1), zijn geen omstandigheden van overmacht. Het is voldoende dat de betrokkene aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er een machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verplichting om een schooljaar te onderbreken, zelfs in een kleuterschool, kan een buitengewone omstandigheid uitmaken, zowel voor het kind als voor zijn ouders."

(R.v.St., 6 maart 2001, K., nr. 93.760).

In casu hebben verzoekers hun aanvraag ingediend in januari 2013, dus halfweg het schooljaar van hun kinderen. Verzoekers hebben zich met andere woorden terecht beroepen op buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in art. 9bis § 1 Vreemdelingenwet.

Gelet op bovenstaande rechtspraak is het duidelijk dat het begrip 'buitengewone omstandigheid' uit art. 9bis Vw. door verwerende partij veel strikter wordt geïnterpreteerd dan vereist is door art. 9bis Vw..

Aan de hand van de actuele schoolopleiding die de kinderen van verzoekers op heden reeds een aantal jaren genieten in België, toonden verzoekers duidelijk aan dat dit gegeven het voor hen bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag in hun thuisland in te dienen.

Het indienen van de aanvraag in Armenië betekent dat verzoekers hun kinderen van jonge leeftijd zouden moeten weghalen uit hun vertrouwde schoolomgeving, terwijl zij daar inmiddels verschillende vrienden hebben gemaakt, een opleiding genieten, een zekere ontwikkelingen hebben doorgemaakt, enz.. Een dergelijke verplichting om het lopende schooljaar en de opleidingen te onderbreken, heeft ontegensprekelijk een negatieve weerslag op de educatieve ontwikkeling van hun kinderen, temeer nu beide kinderen van verzoekers voorheen nooit school gelopen hebben in hun thuisland.

Dat al deze contra-indicaties des te meer beklemtonen dat de lopende schoolopleiding van de kinderen, in het licht van art. 9bis Vw., een gerechtvaardigde verhindering uitmaken voor verzoekers om een aanvraag in te dienen in hun thuisland.

Dat rechtspraak uitdrukkelijk stelt dat opdat er sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis Vw., het voldoende is om aan te tonen dat het voor de aanvrager bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn thuisland om daar een machtiging in te dienen.

Verzoekers hebben dit dan ook nog eens uitdrukkelijk vermeld in het ingediende regularisatieberoep.

Dat verzoeker aan de hand van de ingeroepen schoolopleiding van hun kinderen meer dan voldoende hebben aangetoond dat in casu wel degelijk een buitengewone omstandigheid voorhanden is.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de lopende schoolopleidingen van de kinderen niet betwist wat in casu dus op zich volstaat om van een buitengewone omstandigheid te spreken. Desalniettemin besluit verwerende partij tot het tegendeel door nog bijkomende voorwaarden op te leggen opdat er sprake zou zijn van een buitengewone omstandigheid ex. art. 9bis Vw.

De door verwerende partij aan het begrip gegeven invulling is dan ook in strijd met de bedoelingen van de wetgever zoals bepaald in art. 9bis Vw., zodat de eerste bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het toepassingsgebied van art. 9bis Vw..

2.

Bijgevolg is er ook een schending van de motiveringsplicht voorhanden nu de motivering van de bestreden beslissing gestoeld is op een juridisch onjuiste invulling van art. 9bis Vw..

In concreto motiveerde verwerende partij haar beslissing als volgt:

"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. "

Ingevolge de strikte invulling dewelke verwerende partij in strijd met art. 9bis Vw. Gegeven heeft aan het begrip 'buitengewone omstandigheid', is de opgeworpen motivering uit de eerste bestreden beslissing dan ook juridisch onjuist.

Aldus zijn de motieven waarop verwerende partij zich baseert alles behalve deugdelijk en stroken zij niet met de juridisch correcte invulling van art. 9bis Vw.

Een dergelijke motivering van een administratieve beslissing kan niet worden weerhouden indien deze is gestoeld op juridisch onjuiste inzichten.

Volgens verzoekers schendt de eerste bestreden beslissing hiermee ook de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

Artikel 2 en 3 van deze wet bepalen:

'De bestuurshandelingen van de besturen vermeld in artikel 1, moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.'

'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn.' (eigen onderlijning)

De Raad van State heeft uitdrukkelijk gesteld dat de Wet Motivering Bestuurshandelingen van toepassing is op beslissingen inzake verblijf en aanvragen volgend uit de Vreemdelingenwet :

"De bevestigende beslissing van weigering tot verblijf zoals alle bestuurshandelingen dient uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van art. 62 Vreemdelingenwet, doch eveneens op grond van art. 2 Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (art. 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen)."

(R.v.St. nr. 106.506, 13 mei 2002, <http://www.raadvst-consetat.be> (24 januari 2003); T.Vreemd. 2003, afl. 1, 67; T.Vreemd. 2002 (verkort), afl. 3, 325, noot VANHEULE, D.)

De motivering van de eerste bestreden beslissing is niet afdoende.

Het begrip 'afdoend' vervangt in deze de oorspronkelijke omschrijving uit het wetsvoorstel die stelde dat duidelijk, nauwkeurig, volledig en waarheidsgetrouw vermeld dient te worden wat de juridische en feitelijke overwegingen zijn die aan de grondslag liggen van de betreffende beslissing. (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, die Keure, Brugge, 1999, 143)

In het woord afdoende ligt enerzijds het evenredigheidsbeginsel en anderzijds de draagkrachtvereiste besloten. (ANDERSEN, R. en LEWALLE, P., "La motivation formelle des actes administratifs", A.P.T. 1993, 62-85)

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de motivering in rechte en in feite wat betreft de omvang afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en het belang dat men hecht aan de motivering.

De draagkrachtvereiste aan de andere kant vereist dat de motivatie volstaat om de beslissing te dragen. Met andere woorden moeten de aangevoerde motieven pertinent zijn en de beslissing in rechte en in feite verantwoorden.

Verzoekster is van mening dat aan deze vereisten niet is voldaan.

Diezelfde motiveringsplicht werd opgenomen in artikel 62 Vw. :

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde; zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, door een politieambtenaar, door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen.

Indien de vreemdeling aangehouden is, wordt de kennisgeving gedaan door de directeur van de strafinrichting.

Indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt, mag deze kennisgeving gedaan worden met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland."

De motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (A. MAST, J. DUGARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE,

Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer 1996, 51) In dit basiswerk verwijzen de auteurs naar het arrest VAN BLADEL van de Raad van State waarin dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd bevestigd. (R.v.St. Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991)

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

De materiële motiveringsplicht vereist dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Ten overvloede kunnen verzoekers wijzen op de rechtsleer :

"De motievencontrole houdt achtereenvolgens in: het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk pas, naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen motieven en inhoud." (D. MAREEN, 'Het motiveringsbeginsel', in: I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (éd.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*. Brugge Die Keure 2006, 133.).

"De relevante feiten waarop een overheid haar beslissing baseert, moeten immers vanzelfsprekend bestaan en juist zijn." (A. VAN MENSEL,

Het beginsel van behoorlijk bestuur, Gent, Mys & Breesch uitgevers, 1997, 40.)

En rechtspraak op dit punt:

"De materiële motiveringsplicht, de vereiste dus van deugdelijke motieven, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen." (R.v.St., Decruynaere, nr. 100.940, 20 november 2001.).

3.

Tenslotte schendt de eerste bestreden beslissing op deze manier ook het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Volgens de eerste bestreden beslissing dienden verzoekers de schoolopleidingen van hun kinderen te onderbreken zodat zij een aanvraag in hun thuisland zouden kunnen indienen.

Hiermee interpreteert de verwerende partij het begrip buitengewone omstandigheid uit art. 9 bis Vw. dermate restrictief dat verzoekers gedwongen zouden worden om de schoolopleiding van hun kinderen te onderbreken

Het redelijkheidsbeginsel vereist echter dat de beslissing in redelijke verhouding moet staan met de feiten. (R. TUS, Algemeen bestuursrecht in hoofdlijnen, Antwerpen, Intersentia Rechtswetenschappen, 2012, 256.)

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel dat een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de overheid in de uitoefening van haar bevoegdheid

terughoudend moet zijn en er zorg moet voor dragen dat het nadeel dat zij berokkend aan de burger niet buiten verhouding staat met het nagestreefde doel.

In casu heeft de verwerende partij effectief de beoordeling van de regularisatieaanvraag zodanig streng toegepast, dat zij veel verder gaat dan de bedoeling van de wetgever en hiermee verzoekers ernstige schade toebrengt.

In de rechtspraak van de Raad van State werd over deze problematiek, in het kader van het voormalige art. 9 lid 3 Vw. geoordeeld:

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwierpen."

(R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); Rev.dr.étr. 1996, 742; T.Vreemd. 1997, 29.)

Dat de eerste bestreden beslissing dan ook een onevenredige eis uitmaakt nu zij van verzoekers verlangde dat zij de schoolopleiding in België zouden onderbreken om de aanvraag in te dienen in hun thuisland.

De verplichting om de lopende schoolopleiding in België te onderbreken zou regelrecht ingaan tegen de rechten van het kind, waarbij het middel gewoonweg buiten proportioneel is om het doel te bereiken.

Het enige middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

2.3. Verzoekende partijen betogen in een eerste middelonderdeel dat de schoolopleiding van beide kinderen van verzoekende partijen wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt nu het onevenredig is dat zij hun schoolopleidingen dienen te onderbreken en terug dienen te keren naar het land van herkomst, waar zij nooit school hebben gelopen.

In de bestreden beslissing wordt op uitvoerige wijze ingegaan op de situatie van de kinderen in het algemeen en hun schoollopen in het bijzonder. Zo valt te lezen:

“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Derhalve is er geen sprake van een inbreuk op artikel 28 (recht op onderwijs) van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK). De advocaat beroept zich tevens op de rechten van het kind, zoals ondermeer opgenomen in artikel 9§3 en artikel 27 van het IVRK, artikel 3 en 8 van het EVRM en artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Wat betreft art. 9§3 van het IVRK, dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet relevant is, aangezien de kinderen niet gescheiden worden van de ouders of van een van de ouders. Met betrekking tot artikel 27 van het IVRK, dient gesteld dat het bij een loutere verwijzing naar dit artikel blijft, zonder enig bewijs dat de levensstandaard van de kinderen niet toereikend zou zijn in hun land van herkomst. Artikel 8 van het EVRM wordt hier niet geschonden, aangezien deze beslissing geldt voor het hele gezin en de kinderen niet gescheiden worden van de ouders. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook aangaande artikel 22bis van de Belgische grondwet blijft het bij een loutere verwijzing. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat de rechten opgenomen in art. 22bis niet zouden gewaarborgd zijn in het land van herkomst.”

Verzoekers herhalen in wezen hetgeen zij in hun aanvraag hadden gesteld, maar laten na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling in de bestreden beslissing dat de scholing van de kinderen geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is omdat niet is aangetoond dat scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en er geen gespecialiseerd onderwijs noch gespecialiseerde structuur nodig is. De loutere, niet gestaafde bewering, dat één en ander een negatieve weerslag zou hebben op de educatieve ontwikkeling van de kinderen volstaat dan ook geenszins om het motief in zijn geheel als kennelijk onredelijk af te doen, nu ook de Raad van State reeds bevestigde dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). De bewering van verzoekers dat de onderbreking van het schooljaar op zich een buitengewone omstandigheid is, zonder meer, laat in de geschetste omstandigheden evenmin toe daar

anders over te denken. Gelet op het feit dat verzoekers niet aantonen dat de kinderen geen gepaste scholing zouden kunnen krijgen in het land van herkomst, kunnen zij niet worden gevolgd waar zij betogen dat de verplichting om de lopende opleiding te onderbreken in België zouden ingaan tegen de rechten van het kind, zoals dat ook reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, temeer gelet op de jonge leeftijd van de kinderen ten tijde van de bestreden beslissing.

Samengevat moet worden vastgesteld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de bestreden beslissing op onwettige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, en al evenmin dat niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd over de elementen van de aanvraag die door hen aan de verwerende partij werden voorgelegd.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS